

ДА ЖИВЕЕШ БЕЗ СТРАХ

Дейвид Уилкерсън
11 Юни 2007

„Благословен Господ, Израилевият Бог, защото посети Своите люде, и извърши изкупление за тях. И въздигна рог на спасение за нас в дома на слугата Си Давида, (Както е говорил чрез устата на светите Си от века пророци). Избавление от неприятелите ни и от ръката на всички които ни мразят, за да покаже милост към бащите ни, и да спомни светия Свой завет, клетвата, с която се закле на баща ни Авраама. Да даде нам, бидейки освободени от ръката на неприятелите ни. Да Му служим без страх, в святост и правда пред Него, през всичките си дни“ (Лука 1:68-75) .

Бог даде това обещание в зората на света, заклевайки се със завет към Авраам. То съдържа две чудесни милости: първо, ще дойде Спасител, който ще ни „избави от всичките ни врагове“. Второ, Той ще ни направи способни да „Му служим без страх, в святост и правда пред Него, през всичките си дни.“

Всички пророци сочеха, че това слово ще се изпълни в Христос. И обещанията бяха изпълнени в победата на Исус на Кръста, където Той срази всички началства и власти на тъмнината, стъпи на главата на Сатана и я смаза. На Голгота Месията ни спаси от всичките ни врагове.

Ами втората част от обещанието? Тя казва, че Христос ни е дал възможност да живеем всичките си дни без страх. Каква невероятна мисъл: може да прекараме остатъка от дните си на тази земя, без да трябва да се страхуваме от нищо.

Като си мисля за този втори аспект от Божието обещание, трябва да призная: все още не съм го достигнал. Библията показва, че дори на апостол Павел му отне дълго време, за да стигне до мястото, където да живее без страх. Ами ти? Стигнал ли си до това място? Всички ние сме преживели първата част от обещанието: Христос е дал победа над демоничните врагове в живота ни. Колкото до втората част – да живеем без страх – чувствам, че малцина от нас се наслаждават на истинска свобода от страха.

Но Бог не би ни дал такова заветно обещание, без да ни покаже как да го получим. Всъщност, Библията ясно очертава пътя, по който трябва да мине всеки вярващ, за да бъде в състояние да служи на Бог без страх.

В Йоан първа глава Бог ни показва как да живеем без страх.

Апостол Йоан обобщава всичко в един стих: „Съвършената любов изпъжда страха“ (1 Йоан 4:18). Апостолът казва още: „В любовта няма страх... който се страхува, не е усъвършенстван в любовта“ (същия стих). Накратко, ако живеем в страх, знаем, че не познаваме съвършената любов.

Нека отбележа, че Йоан не казва: „Съвършената любов към Бог прогонва всички стракове.“ Той не говори за непоклатима или зряла християнска любов, както предполагат някои. Не там започва съвършената любов за истинските вярващи.

Това, че обичаме Бог е неоспорим факт. Но помислете какво казва Йоан за съвършената любов по-рано в същата глава: „Но ако любим един другия, Бог обитава в нас и Неговата любов е съвършена в нас“ (4:12). Според Йоан, първия признак за съвършена любов е безусловната любов към братята и сестрите ни в Христос.

Християнинът може да каже, че обича Бог, че върши Господната воля, че изпълнява вярно работата на царството. Такъв човек може да е хвалител и учител на Словото. Но ако той ненавижда някого или говори против него, ако се затвори за някого в Христовото тяло – той ходи в тъмнина и в него живее духа на смъртта. Целия му живот и всичките му добри дела са били напразни. Вижте какво казва Йоан за него: „Който казва, че е в светлината, а мрази брат си, той и досега е в тъмнината“ (1 Йоан 2:9). Йоан казва, че такъв човек има всички предпоставки да се спъне. Той добавя: „А който мрази брат си, той е в тъмнината и ходи в тъмнината, и не знае къде отива, защото тъмнината е заслепила очите му“ (2:11).

Ако искаш да живееш живот без страх, казва Йоан, има начин да го постигнеш. Всъщност, съществува съвършена любов, която прогонва всеки страх. А ето първата крачка, която всички трябва да направим: „Възлюбени, защото Бог така ни възлюби, то и ние сме длъжни да любим един другия“ (1 Йоан 4:11). Първото нещо е да оправим отношенията си в тялото на Христос.

Според Йоан тук започва съвършената любов. Да обичаме другите не е нещо, което „би трябвало“ да правим - заповядано ни е да го правим. В предишната глава Йоан казва: „И това е Неговата заповед: да вярваме в Името на Неговия Син Исус Христос и да се любим един друг, както ни е заповядал“ (3:23). „И тази заповед имаме от Него: който люби Бога, да люби и брат си“ (4:21).

Накратко - трябва да обичаме другите, както Христос ни обича. В това се усъвършенства любовта. Но какво означава да обичаме другите? Това е много повече от опрощение - означава да простим всичките прегрешения на другите срещу нас; да им предложим приятелство; да ги почитаме, както почитаме другите членове на тялото; да сме на тяхно разположение, когато се нуждаят от нас. Да обичаме другите също означава никога да не напомняме някоя грешка или вреда, които са били нанесени на репутацията ни. Накратко, това означава да простим и да забравим, да захвърлим миналото в морето на забравата, където Христос е захвърлил и всички наши грехове срещу Него.

Знаем, че Бог вижда сърцето. Така че, всеки от нас трябва да погледне в себе си и да се попита: „Положил съм болките си под кръвта, но наистина ли съм простил на онези, които ги нанесоха? „Любовта към другите“ завършено дело ли е в мен? Или продължавам да съм изпълнен с горчивина?“

Второто послание на Йоан ни дава едно предупреждение.

Второ Йоан казва, че да ходиш в истината е „Христовото учение“ (2 Йоан 9). Какво точно представлява то? Това означава напълно да се покориш на Божията заповед да обичаш тялото Му. „Ако някой дойде при вас и не носи това учение, не го приемайте в дома и не го поздравявайте, защото, който го поздравява, става участник в неговите зли дела“ (2 Йоан 10-11).

Това слово от Йоан е тежко и в него се съдържа предупреждение за това да не слушаме клюки. Дали ти бълваш такива думи или ги слушаш – по телефона, на кафе, дори и в църквата – слушателя е точно толкова виновен, колкото и клюкаря. И двамата се присмиват на учението на Исус Христос. Бог да ни помогне да видим ужасните последствия от това да слушаме омразни приказки за детайлите в поведението на другите, за това, че слушаме някого, който от яд ни представя само едната страна на историята и засажда семената на разногласието.

Възлюбени, въпроса с простителността и любовта към другите е заповед. Но според Йоан това е и любяща покана към живот на свобода от греха. Той казва, че Святия Дух няма да ни доведе до тази истина, а ще ни увещава нежно: „Заповедите Му не са тежки. Защото всичко, което е родено от Бога, побеждава света; и това е победата, която е победила света – нашата вяра“ (1 Йоан 5:3-4).

Може би е трудно да простим на другите, особено на онези, които са ни наранили дълбоко. Но Йоан ни уверява: „И увереността, която имаме към Него е това, че ако молим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да помолим, знаем, че получаваме това, което сме помолили от Него“ (5:14-15).

Когато сме се научили да обичаме и да прощаваме, Святия Дух изтръгва корените на непростителността от сърцата ни и от него не остава и помен – отишъл си е завинаги. Тогава вече сме в състояние да се молим за онези, на които сме простили, да им мислим доброто, дори да им служим. В крайна сметка, ние ги виждаме като очистени от същата кръв, която очиства и нас, и като едно с нас в тялото на Христос. Това е сърцето на Исус.

Но, когато се оправим с това да обичаме другите както ни обича Христос, трябва да обърнем внимание и на още едно нещо. Виждате ли, да обичаме другите е само донякъде съвършена любов.

Втората част от съвършената любов, е да познаваме и вярваме в любовта, която Бог изпитва към нас.

“И ние познаваме и сме повярвали любовта, която Бог има към нас. Бог е любов; и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог пребъдва в него. В това се усъвършенствува любовта в нас, когато имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в тоя свят” (1 Йоан 4:16-17).

Обърнете внимание на последната част от пасажа. Йоан ни казва, че ние живеем както живя Господ: прощавайки и обичайки враговете си. В нас няма никакви остатъци от отмъщение или расови предразсъдъци, нищо, което да ни осъди преди Деня на съда. И така, ние трябва да познаваме и напълно да вярваме в Божията любов към нас.

“В това се състои любовта – не че ние възлюбихме Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилоствие за нашите грехове” (1 Йоан 4:10). Виждате ли какво казва Йоан? Любовта към Бог ни е дадена. Съвършената любов също означава да познаваме и вярваме в Божията любов към нас.

Йоан казва още, че в тази любов не трябва да има страх, нито съмнения. Защо? Ако се съмняваме в любовта Му към нас, ще живеем в наказание: „страхът има в себе си наказание“ (4:18). Да вярваме в Божията любов означава да знаем, че Той е търпелив към постоянните ни провали. Той чува всеки наш плач, събира в бутилка всяка наша сълза, чувства скрътта ни и се изпълва със състрадание при стенанията ни.

Този аспект от Божията любов е живо описан в Изход, където Господ искаше да открие любящата Си природа на Своя народ. Той каза на Моисей: „Ще освободя Израел“, а Библията казва: „А израилевите синове стеноха под робството и извикаха, и викът им от робството стигна до Бога. Бог чу стенанията им“ (Изход 2:23-24). „И Господ каза: Видях страданието на народа Си в Египет... И слязох, за да ги освободя“ (3:7-8).

Фараонът беше наложил непосилна норма на поробените израилтяни. Как откликнаха Божите хора на обещанието Му да ги освободи? „Но поради притеснението на душите си и поради жестокото си робуване те не послушаха Моисей“ (Изход 6:9).

Питам те: вярваш ли, че Бог вижда нуждите и условията ти, както беше случая с Израел? Често пъти казваме многозначително: „Христос е всичко“, но въпреки това, изправяйки се пред кризи, когато нещата едно след друго започнат да се объркат; молитвите ни остават без отговор; а надеждата ни е изгубена – ние изпадаме в страх. Всъщност, това се случва винаги, когато за каквото и да било се поклатим във вярата си в Господ. Но истината е, че Бог никога не изоставя никое Свое дете по време на мъка, дори и когато нещата изглеждат абсолютно безнадеждни. Възлюбени, вярата ни не е вяра докато не е била изпитана до краен предел. Когато Господ освободи Израел от Египет, Той каза на народа: „Изведох ви от робство, за да ви доведе при Себе Си.“ След това Той ги води стъпка по стъпка през толкова трудни места, че само чудеса можеха да ги спасят. Това бяха тежки, съкрушителни ситуации, но те имаха вечна цел: да развият у тях пълна зависимост от Бог за всичко.

Бог обеща, че ще направи невъзможното - да прокара път за тях там, където нямаше видим такъв. И Бог изпълни всичко, което обеща. Единственото Му желание беше народа Му да вярва, че ги обича, че знае всичко, през което преминават, че чува всеки техен вик. Всичко, което Той искаше, беше да ги чува да казват с пълна вяра: „За моя Бог няма нищо невъзможно.“

Какво е доказателството за вярата? Почивката. Това е отношение на сърцето, което казва: „Жив или мъртъв, аз принадлежа на Господ. Той е верен към мен във всичко, без значение колко мрачни изглеждат нещата.“ Авторът на Евреи говори за това отношение, когато пише: „Следователно, за Божия народ остава съботна почивка“ (Евреи 4:9).

Кое е доказателството, че все още не сме влезли в почивката? Както казва Йоан: „Който се страхува, не е усъвършенстван в любовта“ (1 Йоан 4:18). А Яков описва последиците от това да не почиваме в Божията любов към нас: „Но да моли с вяра, без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява, прилича на морска вълна, която се тласка и блъска от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа“ (Яков 1:6-7).

Виждаме последствията от това да не си почиваме в Божията любов в историята за Йосиф и братята му. Тук Йосиф е преобраз на Христос. По-големите му братя го мразеха заради честността му, така че, когато срещнаха някакви търговци, които отиваха към Египет, те продадоха Йосиф в робство. След много тежки изпитания и години на страдание, Йосиф се издигна и стана дясната ръка на фараона. След което той имаше видение за седем годишен световен глад и посъветва фараона да започне да складира големи количества зърно. Фараонът направи това през добрите години, след което настана глад.

Когато храната стана малко, бащата на Йосиф – Яков – изпрати десетимата си сина в Египет, за да купят зърно от фараона. Това, което последва е интригуваща семейна история: Йосиф позна братята си, но те не го познаха. По време на разговорите им, Йосиф ги чу да изповядват греха си, но те не знаеха, че той разбира какво говорят. Те казаха: „Наистина сме виновни за нашия брат, защото видяхме мъката на душата му, когато ни се молеше, но не го послушахме. Затова ни постигна това бедствие“ (Битие 42:21).

Каква беше реакцията на Йосиф на тяхната изповед? „И той се оттегли от тях и плака“ (42:24). В продължението на историята става ясно, че в сърцето си Йосиф прости на братята си. Въпреки, че му бяха навредили ужасно, Йосиф копнееше да разкрие себе си на своя род, да ги прегърне, целуне и да ги помири със себе си.

Според Павел това отразява Божието сърце към нас. Той пише: „Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели“ (Римляни 5:10). „Бога, който ни примири със Себе Си чрез (Исус) Христос“ (2 Коринтяни 5:18). Когато бяхме грешници, Бог премахна всяка пречка, за да бъдем примирени с Него чрез жертвата на Сина Си на Кръста. Както и Йосиф, Той копнее да открие сърцето Си на възлюбените Си.

Накрая Йосиф не можеше да сдържи любовта към братята си. „И заплака с глас... Тогава Йосиф каза на братята си: Елате близо до мен... не скърбете, и не се гневете на себе си... защото Бог ме изпрати пред вас, за да запази живот“ (Битие 45:2, 4-5). Тази любов нямаше нищо общо с изповедта им; не беше резултат от молитвите и поста им; от никакви добри дела или прочувствените им обещания да му бъдат слуги. Ставаше въпрос за незаслужена любов. Същото важи и за нас с Бог. Той ни обикна, когато още бяхме грешници, преди да се покаем, преди да почувстваме благочестива скръб, преди дори да повярваме в Него. Питам те: колко повече ни обича Бог сега, когато сме прегърнали любовта Му и сме приели Неговата милост?

Тази велика любов беше изразена по начина, по който Йосиф се отнесе със семейството си, когато се помириха с него: „Йосиф настани баща си и братята си, като им даде владение в египетската земя, в най-добрата част от земята“ (47:11). Йосиф храни и се грижи за братята, които се бяха обърнали срещу него, давайки им най-доброто от най-вкусните египетски ястия. Но дори и тогава те живееха в страх от Йосиф. Седемдесет години по-късно, когато баща им умря, Йосиф и братята му занесоха тялото му обратно в Ханаан, където го погребяха с големи почести. Докато бяха там, братята на Йосиф започнаха да си шепнат: „Може би Йосиф ще ни намрази и ще ни възвърне жестоко за цялото зло, което сме му сторили“ (50:15).

И така, те отидоха при брат си, паднаха по очи и уплашено му казаха: „Преди да умре баща ни, той ни нареди да дойдем при теб, да изповядаме греха си и да те помолим за милост. Умоляваме те да ни простиш, Йосиф. Ще ти бъдем слуги. Животът ни е в ръцете ти.“

Как реагира Йосиф? „Йосиф се разплака, когато му говореха“ (Битие 50:17). През сълзи от скръб той мило отговори на братята си, уверявайки ги: „Не се бойте, няма съм аз вместо Бога?“ (50:19). Мисля, че сълзите на Йосиф ни показват колко беше наранен. Страхът на братята му дълбоко го нарани. Представете си какво си е мислил: „Простих на братята си преди седемнайсет години, а през цялото това време са живели в страх! Никога не са познавали сърцето ми. Никога не са приели любовта ми.“

Братята на Йосиф нямаха нито една причина да се страхуват от него. Въпреки това, помислете си за начина им на мислене през всичките тези години: никога не се насладиха на онова, което Йосиф им даде, на подаръците, на добрината и любовта му. В резултат на това те никога не бяха спокойни и не бяха в състояние да се наслаждават на живота, а вместо това винаги мислеха за миналите си грехове и имаха погрешна представа за сърцето на брат си.

Йосиф се наслаждаваше в тях, показваше им любовта си с прегръдки, целувки и сълзи от радост. Той се радваше, че може да ги благослови и се хвалеше с тях пред невярващите египтяни. С всичко това Йосиф им показваше: „Ние сме примирени. Не ме интересува какво направихте в миналото. Само искам да ви покажа какво е отношението на сърцето ми към вас.“ Но година след година братята не му вярваха. И така те винаги бяха неспокойни, без радост, обременени. Те си мислеха, че всяко тяхно изпитание е Божия начин да ги накара да платят за греховете си.

За съжаление това важи и за много Божии хора днес. Както Йосиф, така и Бог скърби поради мъката и болката, които си навличаме, когато не си почиваме в любовта Му. Евреи ни казва, че Христос в слава се вълнува от чувствата и немощите ни (виж Евреи 4:15). Той ни „съчувства“, състрадава на мъките ни и Го боли, когато и нас ни боли. Кажете ми, какво ще направите с тази велика истина?

Ето какво си мисля, че причини най-дълбока скръб на Йосиф. Не беше това, че братята му не разбраха характера му и злоупотребах с любовта му. Беше по-скоро следното (което взех от един стар църковен химн): „О, какъв мир губим често, о, каква ненужна болка носим; и всичко това е защото не донасяме всичко пред Бог в молитва“.

Ако Йосиф наистина обичаше братята си и им се радваше, може да сме сигурни, че скърбеше заради ненужната болка, която са изпитвали през всички тези години. Той си мислеше за ужасния страх, който бяха преживели; за мира и радостта, които бяха пропуснали; за цялата вина и осъждане; за годините, които бяха прекарвали, оковани в страх. И аз вярвам, че Йосиф плака, защото не бяха отишли при Него много по-рано, за да оправят тези неща. Той беше отворил вратите си за тях, но те никога не минаха оттам.

Според Йоан, когато любовта ни е според Божието Слово – когато приемем любовта и грижите Му за нас и се обичаме един друг безусловно – само тогава ще живеем без страх. Ще бъдем смели в деня на съда. И ще сме в състояние да живеем в настоящето както живя Христос – без страх.

Нещо чудесно се случва, когато прогоним страха.

Когато всичкият страх си е отишъл, вече живеем в съвършена любов. Чуйте думите, които изпя Давид: „Пред Него са блясък и величие; сила и радост са мястото Му“ (1 Летописи 16:27). Коренът на думата „радост“ в Новия Завет означава „да скачаш от радост“. Божието сърце скача от радост заради онези, които се наслаждават на пълнотата на съвършената любов.

В момента света е потънал в страх. Човечеството трепери заради глобалното затопляне, страха от терористичните атаки, ядрената война, клатещата се икономика, СПИН-а, масовите убийства, възхода на исляма, политическия хаос, широко разпространеното пристрастяване към наркотици, алкохол и порнография. Питам ви: как ще направим пробив за Христос, ако сме обладани от същия дух на страх, който живее в света? Що за надежда може да предложим – всъщност, що за евангелие проповядваме – ако то не ни променя и освобождава от страх?

Бог ни даде Новия Завет, за да увери църквата Си в любовта Си и пълната прошка за греха, да ни доведе в познанието за това, че се наслаждава в нас, за да познаем любовта в сърцето Му към нас и да живеем всичките си дни без страх. Помислете: „Изкупените от Господа ще се върнат, и ще дойдат с възкликание в Сион; вечно веселие ще бъде на главата им; ще придобият радост и веселие; а скръб и въздишане ще побягнат“ (Исаия 35:10).

„Господ е светлина моя и избавител мой; От кого ще се боя? Господ е сила на живота ми; от кого ще се уплаша?... Ако се опълчи против мене и войска, сърцето ми няма да се уплаши“ (Псалм 27:1, 3).

Отдавна е минало времето, когато Божия народ даваше всичко в Божите ръце. Призовавам ви – спрете да се опитвате да измислите изход от проблемите си. Вместо това си почивайте в Божието Слово. Нека Бог вложи радост у вас сега. Радостното ви сърце ще „ободри“ всички около вас, които изпитват страх: „И ще станеш за учудване, за поговорка и за поругание на всичките племена, между които Господ ще те отведе“ (Второзаконие 28:37).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Living Without Fear](#) / [Да живееш без страх](#)